

การศึกษาการใช้ภาพพจน์ในนวนิยายจีน เรื่อง “กุหลาบแดงกับกุหลาบขาว”

อภิญญา จอมพิจิตร

สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ภาพพจน์ในนวนิยายจีนเรื่อง “กุหลาบแดงกับกุหลาบขาว” (《红玫瑰与白玫瑰》) ซึ่งเป็นวรรณกรรมจีนสมัยใหม่ที่มีชื่อเสียง ประพันธ์โดย จาง อ้ายหลิง มีวิธีดำเนินการวิจัยคือการรวบรวมข้อมูลที่ปรากฏในนวนิยายจีนเรื่อง “กุหลาบแดงกับกุหลาบขาว” และวิเคราะห์ข้อมูลภายใต้กรอบแนวคิดของดวงใจ ไทยอุบล ที่แบ่งภาพพจน์ที่ใช้บ่อยออกเป็น 14 ชนิด จากนั้นนำเสนอผลการศึกษาวิเคราะห์ในรูปแบบการบรรยาย

จากการศึกษาพบว่า ภาพพจน์ที่นำมาใช้ในนวนิยายจีนเรื่อง “กุหลาบแดงกับกุหลาบขาว” แบ่งเป็น 7 ชนิด ได้แก่ 1. อุปมา เป็นการเปรียบเทียบเพื่อให้เห็นภาพชัดเจน 2. อุปลักษณ์ เป็นการเปรียบเทียบเพื่อให้เห็นรายละเอียดหรือลักษณะเด่น 3. อติพจน์ เป็นการกล่าวเกินจริง 4. ปฏิวาตะ เป็นการนำคำที่มีความหมายขัดแย้งมาใช้ร่วมกัน 5. สัทพจน์ เป็นการเลียนเสียงที่เกิดขึ้นจากธรรมชาติ 6. ปฏิปุจฉา เป็นการใช้คำถามโดยไม่ได้คาดหวังคำตอบ และ 7. อุทาหรณ์ เป็นการเปรียบเทียบที่มักจะใช้คำพังเพย สุภาษิต และสำนวนในการเปรียบเทียบ

คำสำคัญ ; ภาพพจน์, นวนิยายจีน, “กุหลาบแดงกับกุหลาบขาว”

The Study of Figures of Speech in the Chinese Novel “Red Rose and White Rose”

Apinya Chomphichit

Chinese Major, Faculty of Humanities and Social Sciences,
Kamphaeng Phet Rajabhat University, Thailand

Abstract

This article aimed to study figures of speech in the Chinese novel “Red Rose and White Rose”. This novel was a modern Chinese literature written by Zhang Ailing. The study methodology is to collect data from the Chinese novel “Red Rose and White Rose” and the study was analyzed using Duangjai Thiauboon’s framework, that divided figures of speech into fourteen types. After that write the results in descriptive analytics.

The study found that figures of speech in the Chinese novel “Red Rose and White Rose” were categorized into seven types. (1) The simile was a figure of speech in which two things are compared in a way that indicates that a comparison is being made. (2) The metaphor was a comparison to reveal more detail and dominant features. (3) Hyperbole was a purposeful exaggeration. (4) An oxymoron was a combination of contradictory or incongruous words. (5) Onomatopoeia was a sound created by a living being, a non-living object. (6) A rhetorical question was a question that makes a point instead of seeking an answer. and (7) Analogy was a comparison by using proverbs and idioms.

Keywords; figures of speech, Chinese Novel, “Red Rose and White Rose”

บทนำ

นวนิยาย คือ รูปแบบในการประพันธ์วรรณกรรมเชิงบรรยายรูปแบบหนึ่ง โดยอาศัยการสร้างตัวละคร โครงเรื่อง และการบรรยายสภาพแวดล้อมมาแสดงให้เห็นถึงชีวิตความเป็นอยู่ในสังคม แบ่งเป็นนวนิยายเรื่องยาว นวนิยายเรื่องกลาง และนวนิยายเรื่องสั้น (Dictionary Editing Office, Institute of Linguistics, Chinese Academy of Social Sciences, 2014, p. 1435)

นวนิยายจีนเริ่มเข้ามาในประเทศไทยในสมัยอยุธยา โดยเข้ามาในรูปแบบของการแสดงงิ้ว และปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษรครั้งแรกในสมัยรัชกาลที่ 1 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ เมื่อพระองค์ทรงโปรดเกล้าฯ ให้แปล นวนิยายอิงประวัติศาสตร์จีนเรื่อง “สามก๊ก” (《三国演义》) และ “ไซ่ฮั่น” (《西汉通俗演义》) ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาวรรณกรรมจีนในรูปแบบต่าง ๆ ก็ปรากฏในประเทศไทยและได้รับความนิยมนิยมจากคนไทยอย่างต่อเนื่อง (Takeng Pantakengamorn, 1985, pp. 21-22) ซึ่งจะเห็นได้จากตัวอย่างวรรณกรรมจีนประเภทนวนิยายหลายเรื่อง อาทิ “ความฝันในหอแดง” (《红楼梦》) “ไซอิ๋ว” (《西游记》) เป็นต้น

ต่อมาในช่วงทศวรรษที่ 1940 ด้วยเหตุผลทางการเมือง ทำให้วรรณกรรมจีนได้เจียบหายไปจากสังคมไทยช่วงหนึ่ง จนกระทั่งในช่วงปลายทศวรรษที่ 1940 เริ่มมีการนำผลงานวรรณกรรมจีนสมัยใหม่มาแปล จึงทำให้การแปลวรรณกรรมจีนในประเทศไทยกลับมารุ่งเรืองอีกครั้ง (Wimonrat Wasinnitwong, 2017, p. 43) โดยงานวรรณกรรมจีนสมัยใหม่ประเภทนวนิยายที่ได้รับความนิยมในประเทศไทย คือ “เรื่องจริงของอาคิว” (《阿Q正传》) ผลงานการประพันธ์ของหลู่ซุน (鲁迅) “ตำนานรักทุ่งสีเพลิง” (《红高粱》) ผลงานการประพันธ์ของโม่เหียน (莫言) และ “บ้าน” (《家》) ผลงานการประพันธ์ของปาจิน (巴金) (Preeyakorn Boontham, 2023) และอีกหนึ่งวรรณกรรมจีนสมัยใหม่ที่คนไทยรู้จักก็คือนวนิยายเรื่อง “กุหลาบแดงกับกุหลาบขาว” ซึ่งจะเห็นได้จากการนำนวนิยายเรื่องนี้มาแปลเป็นภาษาไทย

นวนิยายเรื่อง “กุหลาบแดงกับกุหลาบขาว” หรือมีชื่อในภาษาจีนว่า 《红玫瑰与白玫瑰》 ประพันธ์โดย Zhang Ailing (张爱玲) หนึ่งในนักเขียนที่มีชื่อเสียงด้านวรรณกรรมจีนสมัยใหม่ ถูกนำมาตีพิมพ์ครั้งแรกในปี ค.ศ. 1944 ด้วยกระแส

การตอบรับที่ดีจากผู้อ่านทำให้นวนิยายเรื่องนี้มีชื่อเสียงและได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย จนใน ค.ศ. 1994 ถูกนำมาดัดแปลงเป็นภาพยนตร์เรื่อง “Red Rose White Rose” หรือ 《红玫瑰白玫瑰》 และในปี ค.ศ. 2007 ถูกนำมาดัดแปลงเป็นภาพยนตร์เรื่อง “เล่ห์ ราคะ” หรือ 《色·戒》 นวนิยายเรื่องนี้นอกจากจะถูกนำมาดัดแปลงเป็นภาพยนตร์แล้ว ในส่วนของการนำเสนอเนื้อเรื่องผู้ประพันธ์ยังได้มีการเลือกสรรถ้อยคำสำนวนโวหาร และเรียบเรียงข้อความอย่างมีชั้นเชิง เพื่อถ่ายทอดความคิด อารมณ์ความรู้สึก ทำให้ผู้อ่านเกิดภาพหรือจินตนาการในใจ เกิดความสนุกสนาน มีอารมณ์ร่วมไปกับเนื้อเรื่องที่อ่าน

ด้วยลักษณะที่โดดเด่นนี้เอง นวนิยายจีนเรื่อง “กุหลาบแดงกับกุหลาบขาว” จึงเป็นหนึ่งในวรรณกรรมประเภทนวนิยายที่ได้รับการยอมรับอย่างแพร่หลาย และสามารถถ่ายทอดศิลปะการใช้ภาษาภาพพจน์ได้อย่างงดงาม เหมาะสมกับผู้อ่านตามยุคสมัย อาทิ

街上成了河，水波里倒映着一盏街灯，像连一串射出去就没有了的白金箭簇。车辆行过，“铺拉铺拉”拖着白烂的浪花，孔雀屏似地展开了，掩了街灯的影子。(Zhang Ailing, 2019, p. 92)

(แปล) ถนนกลายเป็นแม่น้ำ คลื่นน้ำได้สะท้อนเงากลับหัวของโคมไฟถนนดวงหนึ่ง คล้ายกับหัวลูกธนูทองคำขาวที่ยิงออกแล้วเลือนลางหายไป รถราที่ผ่านไปมาได้ลากคลื่นที่แตกกระเซ็นดัง “ผลัะผลัะ” เสมือนนกยูงรำแพนที่บัดบังเงาของโคมไฟถนน (Zhang Ailing, 2019, p. 92)

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงเกิดความสนใจที่จะศึกษาการใช้ภาพพจน์ในนวนิยายจีนเรื่อง “กุหลาบแดงกับกุหลาบขาว” ที่มีศิลปะการใช้ถ้อยคำอย่างมีชั้นเชิง มีการเลือกสรรถ้อยคำอย่างงดงามเหมาะสม ผสมผสานจนเกิดความไพเราะทางภาษา ทำให้ผู้อ่านเกิดภาพในใจ มีจินตนาการร่วมไปกับเนื้อเรื่องที่อ่าน และเกิดความประทับใจต่องานประพันธ์ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาการใช้ภาษาในการเขียนนวนิยายจีนของผู้เรียนและผู้สนใจชาวไทย ตลอดจนนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน ต่อยอดทางวิชาการ และด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาการใช้ภาพพจน์ในนวนิยายจีนเรื่อง “กุหลาบแดงกับกุหลาบขาว”

แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

Korakoch Anchaleenukull (2007, p. 89) กล่าวว่า “นวนิยาย” เป็นวรรณกรรมประเภทร้อยแก้ว มีการนำเสนอเรื่องราวที่มีลักษณะสมจริง การใช้ภาษาในนวนิยายโดยทั่วไปสามารถแบ่งออกเป็นสองส่วนสำคัญ คือ ส่วนที่ผู้เขียนใช้บรรยายหรือพรรณนาถึงฉาก ตัวละคร และเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ปรากฏในเนื้อเรื่อง อีกส่วนจะเป็นบทสนทนาของตัวละคร ซึ่งการใช้ภาษาในการเขียนนวนิยายทั้งสองส่วนนี้ผู้เขียนอาจไม่ได้นำเสนอหรือสื่อความหมายแบบตรงไปตรงมา แต่อาจใช้การเปรียบเทียบโดยนำสิ่งหนึ่งมาเปรียบกับอีกสิ่งหนึ่งด้วยกลวิธีที่แตกต่างกันไป เช่น อุปมา อุปลักษณ์ เป็นต้น เพื่อให้ผู้อ่านเกิดภาพและเกิดความเข้าใจมากขึ้น ซึ่งเราสามารถเรียกการสร้างสรรคภาษาให้เกิดภาพหรือการใช้ภาษาที่ทำให้เกิดภาพในลักษณะนี้ได้ว่า “ภาพพจน์”

โดย “ภาพพจน์” หากจำแนกตามความหมาย สามารถอธิบายได้ว่า “ภาพ” หมายถึง “รูปที่ปรากฏเห็นหรือนึกเห็น” ส่วน “พจน์” หมายถึง “คำพูด ถ้อยคำ” ดังนั้นเมื่อแปลตามรูปศัพท์ “ภาพพจน์” จึงหมายถึง “ถ้อยคำที่เป็นสำนวนโวหารทำให้นึกเห็นเป็นภาพ ถ้อยคำที่เรียบเรียงอย่างมีชั้นเชิงเป็นโวหาร มีเจตนาให้มีประสิทธิผลต่อความคิด ความเข้าใจ ให้จินตนาการและถ่ายทอดอารมณ์ได้อย่างกว้างขวางลึกซึ้งกว่าการบอกเล่าที่ตรงไปตรงมา” (Royal Institute, 2013, p. 867)

คำว่า “ภาพพจน์” เป็นคำศัพท์ทางวรรณกรรมที่พลตรีพระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนครานุรักษ์ประพันธ์ องค์ที่ปรึกษาของคณะกรรมการบัญญัติศัพท์ภาษาไทย ทรงบัญญัติขึ้น เพื่อใช้แทนคำว่า “Figures of speech” ในภาษาอังกฤษ (Nipa Kupongsak et al., 2011, p. 77) ซึ่งคำว่า “Figures of speech” มีผู้แปลความหมายเป็นภาษาไทยที่แตกต่างกัน คือ “ภาพพจน์” “โวหาร” และ “โวหารภาพพจน์” โดยทั้งสามคำนี้มีความหมายโดยรวมไม่แตกต่างกัน เพราะต่างก็แสดงการใช้ถ้อยคำในการแสดงเรื่องราวให้มีอรรถรส เลือกสรรถ้อยคำอย่างมีศิลปะ ชั้นเชิง เพื่อให้เกิดจินตภาพ ทำให้ภาษาดูซาบซึ้งมากกว่าการใช้ภาษาทั่วไป (Duangjai Thauboon, 2011, pp. 73-74)

Dictionary Editing Office, Institute of Linguistics, Chinese Academy of Social Sciences (2014, p.1465) ได้ให้ความหมายของภาพพจน์ (修辞格) ไว้ว่า “修辞格是各种修辞方式。” (ภาพพจน์ คือ วิธีการใช้ถ้อยคำรูปแบบต่าง ๆ)

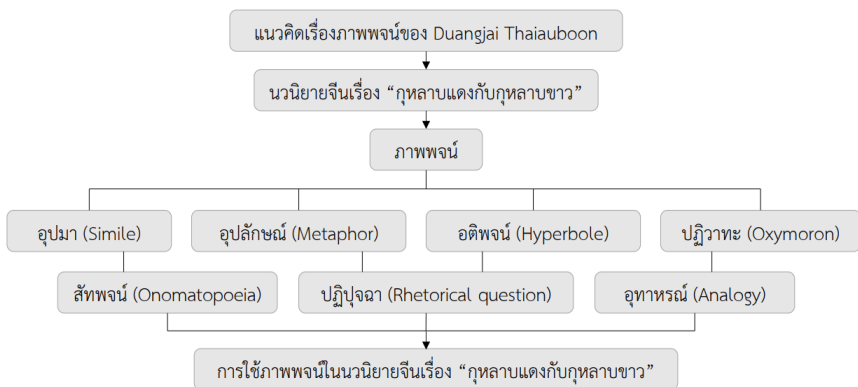
Zhang Gong (1963) อธิบายความหมายของภาพพจน์ไว้ว่า “修辞是人们互相交流感情的手段，按照一个民族语言的内部发展情况开创的全面的，详细的手段，语言美化的手段。” (ภาพพจน์ คือ วิธีการที่ผู้คนใช้สื่อสารอารมณ์ความรู้สึกระหว่างกัน เป็นวิธีการที่มีความละเอียด ครอบคลุม ที่สร้างขึ้นภายใต้สภาพการพัฒนาภายในของภาษาประจำชนชาตินั้น ๆ เป็นวิธีการที่ทำให้ภาษามีความงดงาม)

Praphasri Sihaampai (1988, p. 93) กล่าวถึงภาพพจน์ว่า ภาพพจน์เป็นกลอุบายในการคัดสรรและเลือกใช้ถ้อยคำอย่างมีศิลปะชั้นเชิง ภาพพจน์เกิดจากกลวิธีการใช้คำหรือกลุ่มคำในการนำเสนอเนื้อหาหรือเล่าเรื่องราวให้เกิดภาพ เกิดจินตนาการที่แจ่มชัด สึกซึ้ง โดยใช้ภาษาเปรียบเทียบกับอย่างมีศิลปะ

จากการอธิบายในข้างต้นสรุปได้ว่า ภาพพจน์ คือ กลวิธีในการนำเสนอเรื่องราวโดยการเลือกสรรและเลือกใช้ถ้อยคำอย่างมีศิลปะชั้นเชิงเป็นโวหาร มีความสวยงามทางภาษามากกว่าการใช้ภาษาทั่วไป เพื่อให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการ เกิดภาพในใจ และเกิดความรู้สึกร่วมไปกับเรื่องราวที่ได้อ่าน

ภาพพจน์ที่นำมาใช้ในงานเขียนหรืองานประพันธ์มีหลายชนิด โดย Duangjai Thiauboon (2011, pp. 75-84) แบ่งภาพพจน์ที่พบบ่อยไว้ 14 ชนิด ประกอบด้วย 1. อุปมา (Simile) คือ การนำสิ่งที่เหมือนกันหรือแตกต่างกันมาเปรียบเทียบกับกันให้เห็นภาพชัดขึ้น โดยมักจะปรากฏคู่กับอุปไมย ซึ่งก็คือสิ่งที่นำมาเปรียบเทียบกับสิ่งอื่นเพื่อให้เข้าใจแจ่มแจ้ง เช่น “เนตรประดุจตากวาง” คำว่า “ตากวาง” เป็นอุปมา ส่วนคำว่า “เนตร” เป็นอุปไมย เป็นต้น 2. อุปลักษณ์ (Metaphor) คือ การเปรียบเทียบสิ่งสองสิ่งว่าสามารถแทนกันได้โดยไม่ต้องเกี่ยวข้องกัน แต่สามารถแสดงลักษณะเด่นได้ 3. บุคลาธิษฐาน หรือ บุคคลวัต (Personification) คือ การสมมุติให้สิ่งที่ไม่มีชีวิตดูเหมือนมีชีวิตจริง คล้ายกับมนุษย์ 4. นามนัย หรือ อธินามนัย (Metonymy) คือ การเลือกสรรคำที่เป็นที่รู้จักกันทั่วไปมาแทนสิ่งที่ต้องการกล่าวถึง และเมื่อกล่าวถึงต้องบ่งบอกได้ว่าหมายถึงอะไร 5. อนุนามนัย (Synecdoche) คือ การนำเฉพาะส่วนที่มีความโดดเด่นมาแสดง ความหมาย

ให้ครอบคลุมทั้งหมด 6. อติพจน์ (Hyperbole) คือ การใช้คำที่แสดงความหมายมากเกินไปจนความจริงมาใช้ในการเปรียบเทียบ เพื่อให้ข้อความดูมีน้ำหนักมากขึ้น 7. ปฏิพจน์ หรือ ปฏิภาคพจน์ (Paradox) คือ การนำคำที่มีความหมายขัดแย้งมาใช้ร่วมกัน ทำให้เกิดความรู้สึกตรงข้ามและชวนให้คิดตาม 8. สัทพจน์ (Onomatopoeia) คือ การใช้คำในการเลียนเสียง เพื่อให้รู้สึกเหมือนได้ยินเสียงนั้นจริง ๆ 9. ปฏิภาวะ (Oxymoron) คือ การนำคำที่แสดงความหมายขัดแย้งมาเรียงหรือใช้ติดกัน ทำให้เกิดความหมายใหม่ที่อ่านแล้วกินใจ 10. อาวัตพากย์ (Synesthesia) คือ การใช้คำหรือโวหารมาแทนผลการรับรู้ทางประสาทสัมผัส 11. อธิพจน์ (Overstatement) คือ การใช้คำกล่าวที่แสดงความหมายในเชิงโอ้อวด 12. ปฏิรูปพจน์ (Allusion) คือ การนำเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่รู้จักกันดีโดยทั่วไปมาใช้ในการอ้างอิง เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจนขึ้น 13. ปฏิปจฉา (Rhetorical question) คือ การถามที่ไม่ต้องการคำตอบ แต่จะมุ่งเน้นให้เกิดการพิจารณาและคิดตาม และ 14. อุทาหรณ์ (Analogy) คือ การเปรียบเทียบข้อความที่มีก่นาสู่ภาพิต คำพังเพยเข้ามาช่วยในการเปรียบเทียบ ซึ่งชนิดของภาพพจน์ที่กล่าวมานี้ล้วนเป็นภาพพจน์ที่ได้รับคามนิยมและพบบ่อยในงานเขียนหรืองานประพันธ์ต่าง ๆ เพื่อนำเสนอเรื่องราวให้ดูมีศิลปะชั้นเชิง น่าสนใจ และภายใต้กรอบแนวคิดการแบ่งชนิดภาพพจน์ที่พบบ่อยของ Duangjai Thiauboon (2011, pp. 75–84) ในข้างต้น ผู้วิจัยมีการกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีระเบียบวิธีวิจัยในการดำเนินการดังนี้

1. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ที่เลือกใช้กลวิธีการวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Analytics) มาวิเคราะห์ข้อมูล โดยนำข้อมูลที่รวบรวมจากแหล่งข้อมูลที่กำหนดมาทำการจำแนก วิเคราะห์ จากนั้นนำเสนอผลที่ได้จากการศึกษาวิเคราะห์ในรูปแบบการพรรณนาประกอบการยกตัวอย่าง โดยมุ่งศึกษาวิเคราะห์การใช้ภาพพจน์ในนวนิยายจีนเรื่อง “กุหลาบแดงกับกุหลาบขาว”

2. ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหาของการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิเคราะห์การใช้ภาพพจน์จากข้อมูลที่ปรากฏในนวนิยายจีนเรื่อง “กุหลาบแดงกับกุหลาบขาว” ของ Zhang Ailing (张爱玲) ตีพิมพ์ฉบับปี ค.ศ. 2019 โดยสำนักพิมพ์ศิลปวรรณคดี ตุลาคมปักกิ่ง (北京十月文艺出版社)

3. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยในครั้งนี้ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเลือกเฉพาะข้อมูลที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยที่กำหนดไว้ คือเลือกเฉพาะข้อมูลที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง “กุหลาบแดงกับกุหลาบขาว” และสามารถแสดงการใช้ภาพพจน์ชนิดต่าง ๆ ได้

4. เครื่องมือวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ ตารางบันทึกการใช้ภาพพจน์ในนวนิยายจีนเรื่อง “กุหลาบแดงกับกุหลาบขาว” ที่สร้างขึ้นภายใต้แนวคิดของ Duangjai Thiauboon (2011) ที่แบ่งภาพพจน์ที่พบเห็นบ่อยในงานเขียนหรืองานประพันธ์ออกเป็น 14 ชนิด คือ 1. อุปมา 2. อุปลักษณ์ 3. บุคลาธิษฐาน หรือ บุคคลวัต 4. นามนัย หรือ อธินามนัย 5. อนุนามนัย 6. อติพจน์ 7. ปฏิพจน์ หรือ ปฏิภาคพจน์ 8. สัพพจน์ 9. ปฏิวาตะ 10. อาวัตพากย์ 11. อธิพจน์ 12. ปฏิรูปพจน์ 13. ปฏิปุจฉา และ 14. อุทาหรณ์ ทั้งนี้เพื่อให้ง่ายต่อการทำความเข้าใจของผู้อ่าน และผู้สนใจชาวไทย

5. การเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล

(1) ศึกษาและรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาเป็นแนวคิดในการวิเคราะห์และอ้างอิงในงานวิจัย

(2) รวบรวมเนื้อหาที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยบันทึกลงในตารางบันทึก จากนั้นทำการวิเคราะห์ข้อมูล

(3) นำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบการพรรณนาประกอบการยกตัวอย่าง

(4) สรุปและอภิปรายผล ตลอดจนข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย อันจะเป็นประโยชน์ต่องานวิชาการด้านภาษาจีน การเรียนการสอนภาษาจีน หรือด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ผลการวิจัย

จากการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้องและดำเนินการตามระเบียบวิธีวิจัย ภาพพจน์ที่ปรากฏในนวนิยายจีนเรื่อง “กุหลาบแดงกับกุหลาบขาว” มีทั้งหมด 7 ชนิด ดังนี้

1. อุปมา (Simile) คือ การนำสิ่งของสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเรื่องราวเรื่องใดเรื่องหนึ่งไปเปรียบกับอีกสิ่งหนึ่งที่เป็นสิ่งที่คนทั่วไปรู้จักกันดี ทั้งนี้ เพื่อให้เห็นภาพต่อสิ่งที่กล่าวถึงชัดเจนขึ้นและเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น การเปรียบในลักษณะนี้สังเกตได้ง่าย เนื่องจากมักจะมีคำว่า “像” (ดูเหมือน, คล้ายกับว่า) “好像” (คล้ายกับ, ดูเหมือน, ประดุจ) “似” (เหมือน, คล้าย, คล้ายกับว่า, ดูเหมือนว่า) “像...似的” (คล้ายกับว่า.....ยังไถ่อย่างนั้น) “如” (เสมือน, คล้ายกับ) “如同” (ตั้ง, ดูประหนึ่งว่า, เหมือน) “犹如” (เหมือนกับ, คล้ายกับ, ดุจดัง) “仿佛” (คล้ายกับ, เหมือนกับ) “好比” (ก็เหมือนกับ, ก็เช่นเดียวกันกับ) “好似” (คล้ายกับ, ดูเหมือน, ประดุจ) “一样” (เหมือนกัน, อย่างเดียวกัน, ไม่แตกต่างกัน) “犹” (เหมือนกับ, คล้ายกับ) “若” (เหมือน, เปรียบเสมือน, ประดุจ) ฯลฯ ปรากฏอยู่ในประโยคหรือเนื้อเรื่อง (Chen Wangdao, 1997, p. 72-72) เช่น

ตัวอย่างที่ 1

这女人把右手从头发里抽出来，待要与客人握手，看看手上有肥皂，不便伸过来，单只笑着点了个头，把手指在浴衣上揩了一揩。溅了点肥皂沫子到振保手背上。他不肯擦掉它，由它自己干了，那一块皮肤上便有一种紧缩的感觉，像有张嘴轻轻吸着它似的。(Zhang Ailing, 2019, p. 57)

(แปล) ผู้หญิงคนนี้ดึงมือขวาออกมาจากผม เพื่อที่จะรอจับมือกับแขก เธอเห็นว่ามีสบู่ติดอยู่ในมือ จึงไม่กล้าที่จะยื่นมือออกมาทำได้แค่เพียงยืมและพยักหน้า แล้วรีบเช็ดนิ้วมือบนเสื้อคลุมสำหรับอาบน้ำ ฟองสบู่ได้กระเด็นใส่หลังมือของเงินเป่าเล็กน้อย แต่เงินเป่าไม่ยอมเช็ดออก ปล่อยให้ฟองสบู่แห้งเอง จนทำให้เกิดความรู้สึกตึงที่บริเวณผิวหนังส่วนนั้น คล้ายกับว่ามีปากมาดูดเบา ๆ ตรงบริเวณนั้นอย่างนั้นแหละ (Zhang Ailing, 2019, p. 57)

ตัวอย่างที่ 1 เป็นการกล่าวถึง หวาง เจียวหฺร่วย ที่กำลังจะจับมือกับ ถง เจิ้นเป่า แต่เนื่องจากในขณะนั้นมือของเจียวหฺร่วยเต็มไปด้วยฟองสบู่ จึงไม่สะดวกที่จะจับมือกับเงินเป่า ซึ่งเธอก็พยายามจะเช็ดมือให้สะอาดก่อน แต่ขณะที่เธอกำลังเช็ดมือนั้น ฟองสบู่ก็ได้กระเด็นไปติดที่หลังมือของเงินเป่า แต่เงินเป่าเองก็ไม่ยอมเช็ดฟองสบู่ออก กลับปล่อยให้แห้งเอง จนทำให้ผิวหนังบริเวณหลังมือเกิดความรู้สึกตึง ซึ่งความรู้สึกนี้ผู้ประพันธ์ได้นำมาเปรียบว่าช่างเหมือนกับมีปากมาดูดตรงบริเวณหลังมือ ซึ่งก็เห็นได้จากประโยคที่ปรากฏในเนื้อเรื่องที่ว่า “...像有张嘴轻轻吸着它似的” (คล้ายกับว่ามีปากมาดูดเบา ๆ ตรงบริเวณนั้นอย่างนั้นแหละ) เป็นการเปรียบเทียบที่ช่วยให้ผู้อ่านเห็นภาพได้ชัดเจนขึ้น

ตัวอย่างที่ 2

振保回家去，家里静悄悄的，七岁的女儿慧英还没放学，女仆到幼稚园接她去了。振保等不及，叫烟鹁先把饭开上卓来，他吃得很多，仿佛要拿饭来结结实实填满他心里的空虚。(Zhang Ailing, 2019, p. 86)

(แปล) เงินเป่ากลับมาบ้าน และบ้านก็ดูเงียบ อยู่อิงลูกสาววัยเจ็ดขวบยังไม่ได้เลิกเรียน แม่บ้านกำลังไปรับเธอที่โรงเรียนอนุบาล แต่เงินเป่ารอไม่ไหว จึงเรียกเยียนหลี่ให้เอาข้าวมาให้ที่โต๊ะ เงินเป่ากินเยอะมาก เหมือนกับว่าจะเอาข้าวไปเติมเต็มความว่างเปล่าภายในจิตใจของเขาให้ดูแน่นหนา (Zhang Ailing, 2019, p. 86)

ตัวอย่างที่ 2 เป็นการกล่าวถึงตอนที่เงินเป่ากลับมาถึงบ้าน เขาหิวข้าวมากจนไม่สามารถรอลูกสาวที่ยังไม่ได้กลับจากโรงเรียนได้ เขาจึงกินก่อนและกินไปเยอะมาก ซึ่งการกินเยอะนี้ผู้ประพันธ์ได้นำมาเปรียบว่าเหมือนกับเอาบางสิ่งบางอย่างในปริมาณมาก ๆ ไปเติมเต็มความว่างเปล่าในจิตใจเขาเอง ซึ่งจะเห็นได้จากประโยคที่ปรากฏในเรื่องที่ว่า “仿佛要拿饭来结结实实填满他心里的空虚” (เหมือนกับว่าจะเอาข้าวไปเติมเต็มความว่างเปล่าภายในจิตใจของเขาให้ดูแน่นหนา) เป็นการเปรียบเทียบที่ทำให้เห็นภาพว่าเงินเป่าได้กินข้าวไปเยอะมากจริง ๆ

2. อุปสรรคณ์ (Metaphor) คือ การนำสิ่งหนึ่งมาเปรียบเทียบกับอีกสิ่งหนึ่งเพื่อบ่งบอกว่าสิ่งที่นำมาเปรียบเทียบกับมีลักษณะเด่นเช่นไร หรือคืออะไรตามสิ่งที่นำมาเปรียบเทียบ การเปรียบเทียบลักษณะนี้คล้ายกับการเปรียบเทียบแบบอุปมา แต่จะมีความลึกซึ้งกว่า เพราะนอกจากจะเป็นการเปรียบเทียบที่ทำให้เห็นภาพที่ชัดเจนแล้วยังสามารถบอกรายละเอียดและคุณลักษณะของสิ่งที่นำมาเปรียบเทียบได้ด้วย ซึ่งการเปรียบเทียบในลักษณะนี้ Alisa Kiatpracha (2017, p. 9) กล่าวว่า มักจะปรากฏคำว่า “是” (เป็น, คือ) “就是” (ก็เป็น, ก็คือ) “成” (เป็น, กลายเป็น) “成为” (เป็น, กลายเป็น) “变成” (เปลี่ยนเป็น, กลายเป็น) และ “变为” (เปลี่ยนเป็น, กลายเป็น) เป็นต้น อยู่ในประโยคหรือเนื้อเรื่องด้วย เช่น

ตัวอย่างที่ 3

振保的生命里有两个女人，他说一个是他的白玫瑰，一个是他的红玫瑰。一个是圣洁的妻，一个是热烈的情妇——普通人向来是这样把节烈两个字分开来讲。(Zhang Ailing, 2019, p. 51)

(แปล) ในชีวิตของเงินเป่ามีผู้หญิงอยู่สองคน เขาบอกว่าคนหนึ่งคือกุหลาบขาวของเขา อีกคนหนึ่งคือกุหลาบแดงของเขา คนหนึ่งเป็นภรรยาที่บริสุทธิ์ผุดผ่องไร้ราศี อีกคนหนึ่งเป็นหญิงชู้ที่น่าหลงใหล ดูเร่าร้อน — ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาคนทั่วไปก็มักจะนำผู้หญิงที่มีความแตกต่างกันสองประเภทมาแยกอธิบายเช่นนี้ (Zhang Ailing, 2019, p. 51)

ตัวอย่างที่ 3 เป็นการกล่าวถึงผู้หญิงสองคนในชีวิตของเงินเป่า ซึ่งทั้งคู่มีลักษณะนิสัยที่ต่างกัน ผู้ประพันธ์ได้ใช้การเปรียบเทียบแบบอุปลักษณ์มาทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของหญิงสองคนนี้ โดยเปรียบภรรยาของเงินเป่าเป็นกุหลาบขาว ที่เป็นภรรยาที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง ไร้ราศี ซึ่งตรงกับข้อความที่ปรากฏในเนื้อเรื่องคือ “他说一个是他的白玫” (เขาบอกว่าคนหนึ่งคือกุหลาบขาวของเขา) และ “一个是圣洁的妻” (คนหนึ่งเป็นภรรยาที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง ไร้ราศี) ส่วนหญิงชู้ถูกเปรียบเป็นกุหลาบแดง ที่เป็นหญิงชู้ที่น่าหลงใหล ดูเร่าร้อนของเงินเป่า ซึ่งตรงกับข้อความที่ปรากฏในเนื้อเรื่องคือ “一个是他的红玫瑰” (คนหนึ่งเป็นกุหลาบแดงของเขา) และ “一个是热烈的情妇” (คนหนึ่งเป็นหญิงชู้ที่น่าหลงใหล ดูเร่าร้อน) จากการเปรียบเทียบแบบอุปลักษณ์นี้ทำให้ผู้อ่านเห็นลักษณะเด่นและความแตกต่างของตัวละครหญิงทั้งสองได้ชัดเจนขึ้น

ตัวอย่างที่ 4

他趿了拖鞋出来，站在窗口往外看。雨已经小了不
少，渐渐停了。街上成了河，水波里倒映着一盏街灯，……
(Zhang Ailing, 2019, p. 92)

(แปล) เขาสวมรองเท้าแตะออกมา ยืนอยู่ที่หน้าต่างและ
มองออกไปข้างนอก ฝนเริ่มเบาลงมากแล้ว และค่อย ๆ หยดลง ถนน
กลายเป็นแม่น้ำ คลื่นน้ำได้สะท้อนเงาของโคมไฟถนนดวงหนึ่ง
(Zhang Ailing, 2019, p. 92)

ตัวอย่างที่ 4 เป็นการบรรยายถึงสภาพแวดล้อมตอนที่ฝนตก ทำให้ถนน
เต็มไปด้วยน้ำขัง และการที่ถนนเต็มไปด้วยน้ำขังนี้ ผู้ประพันธ์ได้ใช้การเปรียบเทียบ
แบบอุปลักษณ์มาใช้ในการนำเสนอเนื้อเรื่อง ซึ่งตรงกับข้อความที่ว่า “街上成了河”
(ถนนกลายเป็นแม่น้ำ) โดยเป็นการเปรียบถนนที่มีน้ำขังเป็นจำนวนมากในช่วงฝนตกให้
เป็นเสมือนแม่น้ำหนึ่งสาย การเปรียบเช่นนี้ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการตามสภาพแวดล้อม
ที่ผู้แต่งนำเสนอ

3. **อติพจน์ (Hyperbole)** คือ การกล่าวที่มีลักษณะเกินจากความเป็นจริง
เกินจากความเป็นไปได้ เป็นการนำเสนอที่ชี้ให้เห็นหรือแสดงความหมายถึงความไม่น่า
จะเป็นไปได้ของสิ่งที่กล่าวถึง เพื่อต้องการเน้นย้ำความรู้สึก อารมณ์ การกระทำ หรือ
ความหมายที่ดูมากเกินไป

ตัวอย่างที่ 5

是和美的春天的下午，振保看着他手造的世界，
他没有法子毁了它。(Zhang Ailing, 2019, p. 88)

(แปล) ยามบ่ายของฤดูใบไม้ผลิอันงดงาม เจิ้นเป่ากำลังมอง
ดูโลกที่เขาสร้างขึ้นด้วยมือของเขาเอง เขาไม่มีทางที่จะไปทำลายมันได้
(Zhang Ailing, 2019, p. 88)

ตัวอย่างที่ 5 เป็นการบรรยายถึงตอนที่เจิ้นเป่ากำลังมองดูความสำเร็จของ
ตนเอง โดยส่วนที่กล่าวเกินจริงก็คือ “振保看着他手造的世界” (เจิ้นเป่ากำลังมองดู

โลกที่เขาสร้างขึ้นด้วยมือของเขาเอง) เมื่อพิจารณาตามความหมายจะเห็นว่า เป็นการกล่าวที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะหากยึดตามความเชื่อทางวิทยาศาสตร์ โลกเกิดจากกลุ่มแก๊สและฝุ่นผงในอวกาศ จากนั้นเกิดการควบแน่นจนเป็นก้อน และกลายเป็นโลกที่มีสิ่งมีชีวิตอยู่ในปัจจุบัน ดังนั้น โลกจึงไม่ได้เกิดขึ้นจากมนุษย์หรือน้ำมือของคนใดคนหนึ่ง การกล่าวในลักษณะนี้จึงเป็นการกล่าวที่เกินจริงโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจความหมายว่าเงินเป่ากำลังภาคภูมิใจกับสิ่งที่เขาหาและสร้างขึ้นมาด้วยความสามารถของเขาเอง แต่ไม่ใช่โลกทั้งใบตามที่กล่าว

ตัวอย่างที่ 6

照现在，他从外国回来做事的时候，是站在世界之窗的窗口，实在是很难得的一个自由的人，不论在环境上、思想上。(张爱玲，2019,p.52)

(แปล) ตามที่ทราบกันในตอนนี้ ตอนที่เขากลับจากต่างประเทศเพื่อมาทำงาน เขาได้ยืนอยู่ที่ช่องหน้าต่างของหน้าต่างโลก ซึ่งถือเป็นเรื่องยากจริง ๆ ที่จะหาคนที่มื่อสละทั้งในด้านสภาพแวดล้อมและด้านความคิดเช่นนี้ (Zhang Ailing, 2019, p. 69)

ตัวอย่างที่ 6 เป็นการกล่าวชื่นชมเงินเป่าว่าเป็นคนที่มีอิสระในตัวเอง ซึ่งในการชื่นชมนี้ผู้ประพันธ์ได้นำรูปแบบการกล่าวเกินจากความเป็นจริงมาใช้ในการนำเสนอ ซึ่งตรงกับข้อความที่ว่า “是站在世界之窗的窗口” (เขาได้ยืนอยู่ที่ช่องหน้าต่างของหน้าต่างโลก) เมื่อพิจารณาตามความหมายจะเห็นว่า “窗口” (ช่องหน้าต่าง) และ “世界之窗” (หน้าต่างโลก) ในที่นี้เป็นเพียงการเปรียบเทียบถึงความอิสระและความกว้างใหญ่ไพศาลเท่านั้น และทั้งสองคำนี้ก็ไม่ได้มีตำแหน่ง รูปลักษณะ หรือตัวตนที่ปรากฏชัดเจน จึงถือเป็นการกล่าวที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ อีกทั้งยังเป็นเพียงแค่นามธรรมที่ไม่สามารถมองเห็นหรือจับต้องได้ ดังนั้น การที่บุคคลใดจะไปยืนอยู่ ณ จุดนั้นจึงเป็นไปได้ยาก การที่ผู้แต่งนำเสนอเนื้อหาแบบกล่าวเกินจริงตามข้างต้น ก็เพื่อต้องการให้ผู้อ่านเกิดภาพในใจว่าเงินเป่ามีความอิสระในตนเองมากเพียงใด

4. **ปฏิวาตะ (Oxymoron)** คือ การนำคำที่แสดงความหมายตรงกันข้ามกัน แสดงความหมายที่ขัดแย้งกัน นำมาใช้ร่วมกันหรือใช้ติดกันทำให้เกิดความหมายใหม่ที่ดูมีความกลมกลืน มีความหมายที่ลึกซึ้งและมีความสละสลวยตามลักษณะการใช้ภาษาแบบภาพพจน์ เช่น “愉快的哀感” (ความรู้สึกโศกเศร้าที่สบายใจ) “黯败的微笑” (รอยยิ้มอันหม่นหมอง) เป็นต้น เช่น

ตัวอย่างที่ 7

也有时候说到她丈夫几时回来。提到这个，振保脸上就现出黯败的微笑，眉梢眼梢往下挂，整个的脸拉杂下垂像拖把上的破布条。(Zhang Ailing, 2019, p. 73)

(แปล) บางครั้งจะมีการพูดถึงว่าสามีของหวาง เจียวหฺยุ่ย จะกลับมาเมื่อไหร่ พอเอ่ยถึงเรื่องนี้ ใบหน้าของเจิ่นเป่าก็ปรากฏรอยยิ้มอันหม่นหมอง ทางคิ้วหางตาห้อยลง ทั้งใบหน้าดูหย่อนคล้อยยืดยาว คล้ายกับผ้าขี้ริ้วขาดบนไม้ถูพื้น (Zhang Ailing, 2019, p. 73)

ตัวอย่างที่ 7 เป็นการบรรยายถึงอากัปกิริยาของเจิ่นเป่าที่แสดงออกมาบนใบหน้าตอนที่มีการพูดถึงสามีของหวาง เจียวหฺยุ่ย ซึ่งหนึ่งในอากัปกิริยาที่ปรากฏออกมาก็คือรอยยิ้ม โดยในส่วนของรอยยิ้มนั้นผู้ประพันธ์ได้นำคำว่า “黯败的微笑” (รอยยิ้มอันหม่นหมอง) มาใช้ในการนำเสนอ เมื่อแยกคำอธิบายจะเห็นว่า “微笑” มีความหมายว่า “รอยยิ้ม” และ “黯败” มีความหมายว่า “หม่นหมอง” เมื่อนำคำทั้งสองมาใช้ร่วมกันจึงแสดงความหมายที่ขัดแย้งกัน เนื่องจาก “微笑” (รอยยิ้ม) เป็นคำที่มีความหมายในทางที่ดีควรนำมาใช้ร่วมกับคำที่มีความหมายในทางที่ดีด้วยเช่นกัน เช่น คำว่า “开心” (สบายอกสบายใจ) “灿烂” (สดใส) เมื่อนำมาใช้คู่กับ “微笑” ก็จะได้เป็น “开心的微笑” (รอยยิ้มที่สบายอกสบายใจ) และ “灿烂的微笑” (รอยยิ้มอันสดใส) เป็นต้น แต่ในการนำเสนอเนื้อหาในช่วงต้นผู้ประพันธ์กลับเลือกคำที่ไม่ได้มีความหมายไปในทิศทางเดียวกันมาใช้ร่วมกัน เพื่อให้เกิดความหมายแบบตัดและมีความหมายที่ลึกซึ้งน่าติดตามมากขึ้น ตามรูปแบบการนำเสนอแบบปฏิวาตะ

ตัวอย่างที่ 8

多年后，振保向朋友们追述到这桩往事，总是带着点愉快的哀感打趣着自己，说：“到巴黎之前还是个童男子呢！该去凭吊一番。” (Zhang Ailing, 2019, p. 53)

(แปล) หลายปีต่อมา เจิ้นเป่าได้ค้นหาเรื่องราวในอดีตจากเพื่อน ๆ และมักจะพูดล้อเล่นกับตัวเองด้วยความรู้สึกโศกเศร้าที่สบายใจว่า “ก่อนมาปารีสฉันยังเป็นแค่เด็กผู้ชายคนหนึ่ง ควรต้องไปรำลึกถึงเรื่องราวในอดีตสักหน่อย” (Zhang Ailing, 2019, p. 53)

ตัวอย่างที่ 8 เป็นการกล่าวถึงความรู้สึกของเจิ้นเป่าในช่วงอารมณ์หนึ่ง โดยผู้ประพันธ์เลือกใช้คำว่า “愉快的哀感” (ความรู้สึกโศกเศร้าที่สบายใจ) มาแสดงความหมายทางอารมณ์และความรู้สึกของเจิ้นเป่า เมื่อจำแนกตามความหมาย คำว่า “哀感” (ความรู้สึกโศกเศร้า) แสดงความหมายในทางลบ ส่วนคำว่า “愉快” (สบายใจ) แสดงความหมายในทางบวก ซึ่งจะเห็นว่าทั้งสองคำเป็นคำคนละกลุ่มที่มีความหมายขัดแย้งกัน แต่ถูกนำมาใช้ร่วมกัน เพื่อให้ข้อความเกิดความหมายที่ลึกซึ้ง มีความกลมกลืนและสละสลวยตามรูปแบบปฏิวาตะ

5. สัทพจน์ (Onomatopoeia) คือ การนำเสนอโดยการใช้คำที่เกิดจากการเลียนแบบเสียงที่เกิดขึ้นจากธรรมชาติ เช่น เสียงยุงบิน “หวี่หวี่” (嗡嗡) เสียงลิฟต์เลื่อน “ติ๋งตึงตึงตึง” (工东工东) เสียงฝนกระทบหน้าต่าง “เปาะเปาะ” (忒拉拉) เสียงฟ้าร้อง “โครมครืน” (砰訇) เป็นต้น เพื่อให้ผู้อ่านได้รสจากถ้อยคำข้อความ และทำให้เกิดความรู้สึกราวกับว่าได้ยินเสียงของสิ่งนั้นจริง ๆ เช่น

ตัวอย่างที่ 9

余妈道：“着凉了罢！可要把门关起来？” 振保关了门独自在浴室里，雨还下得很大，忒拉拉打在玻璃窗上。 (Zhang Ailing, 2019, p. 92)

(แปล) แม่วีพูด “เป็นหวัดใช่ไหม ต้องปิดประตูนะ” เจิ้นเป่าปิดประตูแล้วอยู่คนเดียวในห้องอาบน้ำ ฝนยังคงตกหนัก กระแทกกับหน้าต่างกระຈັດตั้งเปาะเปาะ (Zhang Ailing, 2019, p. 92)

ตัวอย่างที่ 9 เป็นการบรรยายถึงสภาพภูมิอากาศในขณะนั้นว่า มีฝนตกอย่างหนักและเมื่อดฝนก็ได้ตกลงมากกระทบกับหน้าต่างกระจกของห้องอาบน้ำ เสียงกระทบของเม็ดฝนกับหน้าต่างกระจกนั้น ผู้ประพันธ์ได้ถ่ายทอดออกมาในรูปแบบสัทพจน์ ซึ่งเป็นการเลียนเสียงของธรรมชาติ โดยใช้คำว่า “忒拉拉”(เปาะแปะ) มาเลียนเสียงของเม็ดฝนที่กระทบกับหน้าต่างกระจก โดยการถ่ายทอดเนื้อหาในลักษณะนี้จะทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกว่าได้ยินเสียงของเม็ดฝนที่กระทบกับหน้าต่างกระจกจริง ๆ ขณะอ่านเสมือนว่าผู้อ่านได้เข้าไปอยู่ในฉากนั้นของเนื้อเรื่องด้วย

ตัวอย่างที่ 10

再躺下的时候，他叹了口气，觉得他旧日的善良的空气一点一点偷着走近，包围了他。无数的烦忧与责任与蚊子一同嗡嗡飞绕，叮他，吮吸他。(Zhang Ailing, 2019, p. 95)

(แปล) เมื่อเอนตัวลงนอนอีกครั้ง เขาถอนหายใจ รู้สึกว่าบรรยากาศดี ๆ ของวันวานกำลังคืบคลานเข้ามาทีละนิด ล้อมรอบตัวเขา ความกลัดกลุ้มและภาระหน้าที่อันมากมายช่างเหมือนกับยุงที่บินหิวหิวไปรอบ ๆ คอยกัดและดูดเขา (Zhang Ailing, 2019, p. 95)

ตัวอย่างที่ 10 เป็นการกล่าวถึงตอนที่ตัวละครชายกำลังเอนตัวลงนอนเพื่อพักผ่อน ซึ่งขณะนั้นมียุงมาบินวนอยู่รอบตัวเขา สำหรับเสียงบินของยุงนั้น ผู้ประพันธ์ได้ใช้คำว่า “嗡嗡” (หิวหิว) มาเลียนเสียง เนื่องจากสามารถถ่ายทอดเสียงและลักษณะของยุงบินได้ใกล้เคียงกับความจริง จึงทำให้ผู้อ่านเห็นภาพที่กำลังถูกยุงบินวนไปมารอบตัวได้เป็นอย่างดี ซึ่งการใช้คำเลียนเสียงในการนำเสนอนี้ก็คือจุดเด่นของการนำเสนอแบบสัทพจน์

6. ปฏิพจน์ (Rhetorical question) คือ การใช้คำถามในการนำเสนอ แต่ไม่ได้คาดหวังคำตอบแต่อย่างใด เป็นเพียงแค่การตั้งคำถามเพื่อเน้นย้ำความรู้สึก หรือเพื่อให้เกิดการตระหนักหรือหยุดคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ถาม ทำให้อ่านหรือเนื้อหาสามารถดึงดูดความสนใจและให้ข้อคิดได้ เช่น

ตัวอย่างที่ 11

“这里从前的客房不知道是什么样的人——你看，椅套子下，地毯下，烧的净是香烟洞！你看桌下的迹子，擦不掉的。将来王先生不会怪我们的罢？”振保道：“那当然不会，他们自己心里有数。而且我们多年的老同学了，谁像你这么小气？” (Zhang Ailing, 2019, p. 59)

(แปล) “ไม่รู้ว่เมื่อก่อนคนที่อยู่ห้องรับแขกนี้เป็นคนแบบไหน ที่ดูซิใต้ผ้าคลุมเก้าอี้ใต้พรม ถูกไหมมีแต่รูบุหรืดูรอยใต้โต๊ะซิ เช็ดก็เช็ดไม่ออกหรือต่อไปคุณหวางจะไม่โทษพวกเราใช่ไหม” เจิ้นเป่าตอบกลับว่ “ไม่โทษแน่นอน พวกเขารู้ดีว่อะไรเป็นอะไร อีกทั้งเรายังเป็นเพื่อนร่วมชั้นกันมาตั้งหลายปี ใครจะไปคิดเล็กคิदन้อยเหมือนกับเธอล่ะ” (Zhang Ailing, 2019, p. 59)

ตัวอย่างที่ 11 บรรยายถึงเหตุการณ์ขณะที่ตุ่เป่ากำลังพูดคุยกับเจิ้นเป่าเกี่ยวกับสภาพห้องรับแขกที่เขาสองคนพักอยู่ ว่มีรอยเผาไหม้จากบุหรืเติมไปหมด จนทำให้ตุ่เป่าเกิดความกังวล กลัวจะถูกกล่าวโทษว่ตนกับพี่ชายเป็นคนทำ ด้วยเจิ้นเป่ารู้อยู่แล้วว่เจ้าของห้องจะไม่กล่าวโทษอย่างแน่นอน เขาจึงตอบกลับเพื่อให้้องชายหายกังวล โดยการตอบกลับนี้ ผู้ประพันธ์ได้ใช้ประโยค “谁像你这么小气？” (ใครจะไปชี้เหนียวเหมือนกับเธอล่ะ) มาใช้ในการนำเสนอเนื้อเรื่อง ซึ่งเป็นประโยคคำถามเชิงวาทศิลป์ที่ไม่ได้ต้องการคำตอบว่ใครชี้เหนียวกว่าใคร แต่เป็นเพียงการถามเพื่อให้ตุ่เป่าได้ครุ่นคิดว่ด้วยความที่เจิ้นเป่ากับเจ้าของห้องเป็นเพื่อนกันมานาน เรื่องแค่นี้เจ้าของห้องก็คงไม่คิดเล็กคิदन้อยเหมือนตุ่เป่า จะเห็นว่การใช้คำถามในลักษณะนี้เป็นกรนำเสนอเนื้อเรื่องแบบปฏิจนุภาที่ ต้องการให้เกิดการคิด วิเคราะห์และพิจารณาเหตุผลตามสถานการณ์

ตัวอย่างที่ 12

他竟硬着心肠把玫瑰送回家去了。临别的时候，他捧着她的湿濡的脸，捧着呼呼的鼻息，眼泪水与闪动的睫毛，睫毛在他手掌心里扑动像个小飞虫。以后他常常拿这件事来鼓励自己：“在那种情形下都管得住自己，现在就管不住了吗？” (Zhang Ailing, 2019, p. 56)

(แปล) เขาทำใจแข็งและส่งกุหลาบกลับบ้าน ตอนที่กำลังจะแยกจากกัน เขาได้ใช้มือทั้งสองประคองใบหน้าที่ยิ้มขมู่ม ประคองลมหายใจ น้ำตาและขนตาที่กระพริบไปมาของเธอเอาไว้ ขนตาของเธอขยับไปมากกลางฝ่ามือของเขาคล้ายกับแมลงตัวเล็ก หลังจากนั้นเขาก็มักจะนำเรื่องราวนี้มาให้กำลังใจตัวเองว่า “ตอนอยู่ในเหตุการณ์เช่นนั้นยังควบคุมตัวเองได้ มาตอนนี้จะควบคุมตัวเองไม่ได้เชียวหรือ” (Zhang Ailing, 2019, p. 56)

ตัวอย่างที่ 12 เป็นการกล่าวถึงตอนที่เงินเป่ากำลังจะจากลาคนรัก ซึ่งเป็นช่วงที่สภาพจิตใจของเขาโศกเศร้าเสียใจเป็นอย่างมาก แต่เขาก็ต้องทำใจยอมรับและผ่านมันไปให้ได้ ต่อมาไม่ว่าจะพบเจอปัญหาอะไร เขาก็มักจะนำเหตุการณ์นี้มาตั้งคำถามเพื่อให้กำลังใจตัวเองเสมอ ดังปรากฏในประโยคที่ว่า “在那种情形下都管得住自己，现在就管不住了吗？” (ตอนอยู่ในเหตุการณ์เช่นนั้นยังควบคุมตัวเองได้ มาตอนนี้จะควบคุมตัวเองไม่ได้เชียวหรือ) โดยการถามในลักษณะนี้ ไม่ได้คาดหวังคำตอบ แต่เป็นการเน้นย้ำที่ความรู้สึกและให้ผู้อ่านได้เกิดการครุ่นคิดตามเหตุการณ์ในเนื้อเรื่อง

7. อุทาหรณ์ (Analogy) คือ การเปรียบเทียบเหตุการณ์ ความคิด หรือเรื่องราวต่าง ๆ โดยการนำข้อความที่ง่ายต่อการเข้าใจมาเปรียบเทียบกับสิ่งที่ผู้เขียนต้องการอธิบาย มักจะนิยมใช้คำพังเพย สุภาษิต และสำนวนมาใช้ในการเปรียบเทียบ เช่น

ตัวอย่างที่ 13

他叫她把炉台的一对银瓶包扎起来给笃保带去，她手忙脚乱掇过一张椅子，取下椅垫，立在上面，从橱顶上拿报纸，又到抽屉里找绳子，有了绳子，又不够长，包来包去，包得不成模样，把报纸也撕破了。振保恨恨地看着，一阵风走过去夺了过来，唉了一声道：“人笨凡事难！” (Zhang Ailing, 2019, p. 87)

(แปล) เขาเรียกให้เธอนำขวดเงินหนึ่งคู่ที่วางอยู่บนแท่นเตาบรรจุหีบห่อแล้วเอามาให้ตู่เป่า เธอรีบยกเก้าอี้ตัวหนึ่งมาด้วยความลุกลี้ลุกลอน จากนั้นถอดเบาะรองเก้าอี้ ออกแล้วยืนด้านบนพร้อมกับหยิบหนังสือพิมพ์จากหลังตู้ แล้วก็ไปหาเชือกในลิ้นชักพอมือเชือกแล้ว เชือกก็ยาวไม่พอ ห่อไปห่อมาก็ไม่เป็นรูปเป็นร่างสักที จนหนังสือพิมพ์ขาด เงินเป่ามองดูด้วยความโมโห จากนั้นจึงเดินไปคว้ามาด้วยความรวดเร็ว พร้อมกับถอนหายใจดัง “เฮ้อ” แล้วพูดว่า “ทุกอย่างมักเป็นเรื่องยากสำหรับคนโง่” (Zhang Ailing, 2019, p. 87)

ตัวอย่างที่ 13 เป็นการกล่าวถึงตอนที่เงินเป่าใช้ภรรยาของเขาให้ไปนำขวดเงินมาบรรจุหีบห่อให้เรียบร้อย แต่เนื่องด้วยภรรยาของเขาเป็นคนชอบทำอะไรเร่งรีบ ไม่ค่อยเป็นระเบียบ จึงทำให้ไม่สามารถห่อขวดเงินให้ออกมาสวยงามได้ จนถูกเงินเป่าตำหนิ ซึ่งพฤติกรรมของภรรยาเงินเป่านั้น ผู้ประพันธ์ได้นำสู่ภาษิตคำว่า “手忙脚乱” (ความลุกลี้ลุกลอน) มาใช้ในการนำเสนอเนื้อเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพว่าภรรยาของเงินเป่ากระทำการนั้นด้วยความลุกลี้ลุกลอน จนไม่สามารถทำให้ออกมาดีได้นอกจากนี้ ผู้เขียนยังนำสำนวน “人笨凡事难！” (ทุกอย่างมักเป็นเรื่องยากสำหรับคนโง่) มาใช้ถ่ายทอดคำพูดของเงินเป่าที่ใช้ตำหนิภรรยาอีกด้วย จากตัวอย่างจะเห็นว่า การใช้สำนวนสุภาษิตนอกจากจะทำให้ภาษามีความสวยงามแล้ว ยังทำให้ผู้อ่านเห็นภาพที่เกิดจากการนำสำนวนสุภาษิตมาเปรียบเทียบได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ตัวอย่างที่ 14

他喜欢夏天，就不是夏天他也能忙得汗流浹背，西装上一身的皱纹，肘弯、腿弯，皱得像笑纹。(Zhang Ailing, 2019, p. 72)

(แปล) เขาชอบฤดูร้อน ถึงจะไม่ใช่ฤดูร้อนเขาก็สามารถทำงานให้ยุ่งจนเหงื่อไหลไคลย้อยได้ บนชุดสูทมีรอยย่นไปทั้งตัว โดยเฉพาะตรงข้อศอกและข้อเข่า ย่นจนดูเหมือนรอยยิ้ม (Zhang Ailing, 2019, p. 72)

ตัวอย่างที่ 14 เป็นการบรรยายถึงความขยันขันแข็งของเงินเป่า ที่ตั้งใจทำงานจนเหงื่อท่วมตัว โดยการนำเสนอในส่วนนี้ ผู้ประพันธ์ได้นำสุภาษิตคำว่า “汗流浹背”(เหงื่อไหลไคลย้อย) ดังปรากฏในประโยค “就不是夏天他也能忙得汗流浹背” (ถึงจะไม่ใช่ฤดูร้อนเขาก็สามารถทำงานให้ยุ่งจนเหงื่อไหลไคลย้อยได้) มาอธิบายถึงความทุ่มเทในการทำงานของเงินเป่า ซึ่งการอธิบายในลักษณะนี้ เป็นการเปรียบเทียบที่ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการตามได้ง่าย และเข้าใจว่าคนที่มุ่งมั่นทำงานจนเหงื่อท่วมตัวมีลักษณะอย่างไร

จากการอธิบายประกอบการยกตัวอย่างในข้างต้นจะเห็นว่า การใช้ภาพพจน์ในงานเขียนหรืองานประพันธ์วรรณกรรมสามารถถ่ายทอดเรื่องราว อารมณ์ ความรู้สึกไปยังผู้อ่านได้อย่างลึกซึ้ง ทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจ เพลิดเพลินสนุกสนาน เข้าถึงอารมณ์ และเกิดอรรถรสตลอดการติดตามเรื่องราว นอกจากนี้ การใช้ภาพพจน์ในการนำเสนอเรื่องราวอย่างเหมาะสม มีชั้นเชิง ยังช่วยเพิ่มคุณค่าทางวรรณศิลป์ของงานวรรณกรรมอีกด้วย

สรุปและอภิปรายผล

จากการศึกษาการใช้ภาพพจน์ในนวนิยายจีนเรื่อง “กุหลาบแดงกับกุหลาบขาว” พบว่า ภาพพจน์ที่ปรากฏในนวนิยายจีนเรื่อง “กุหลาบแดงกับกุหลาบขาว” มีทั้งหมด 7 ชนิด ประกอบด้วย

1. อุปมา (Simile) เป็นการเปรียบเทียบเพื่อให้เห็นภาพชัดเจน
2. อุปลักษณ์ (Metaphor) เป็นการเปรียบเทียบเพื่อให้เห็นรายละเอียดหรือลักษณะเด่น

3. อติพจน์ (Hyperbole) เป็นการกล่าวเกินจริง
4. ปฏิภาวะ (Oxymoron) เป็นการนำคำที่มีความหมายขัดแย้งมาใช้ร่วมกัน
5. สัทพจน์ (Onomatopoeia) เป็นการเลียนเสียงที่เกิดขึ้นจากธรรมชาติ
6. ปฏิปุจฉา (Rhetorical question) เป็นการใช้คำถามโดยไม่ได้คาดหวังคำตอบ

7. อุทาหรณ์ (Analogy) เป็นการเปรียบเทียบที่มักจะใช้คำพังเพย สุภาษิต และสำนวนในการเปรียบเทียบ

โดยชนิดของภาพพจน์ที่ปรากฏในนวนิยายจีนเรื่อง “กุหลาบแดงกับกุหลาบขาว” ดังข้างต้น เป็นภาพพจน์ที่ได้รับความนิยมและพบเห็นบ่อยในการเขียนหรือประพันธ์งานวรรณกรรม ซึ่งสอดคล้องกับ Rungbhassorn Satthathanabhat & Pratuang Dinnaratra (2014, p. 84) ที่กล่าวไว้ว่า โวหารภาพพจน์ประเภท “อุปมา” เป็นภาพพจน์ที่พบมากสุดในงานวรรณกรรม นั้นหมายความว่า “อุปมา” เป็นภาพพจน์ชนิดหนึ่งที่ได้รับการนิยมและพบบ่อยในการประพันธ์วรรณกรรม และสอดคล้อง Unchana Piladee et al. (2019, p. 26) ที่กล่าวไว้ว่า โวหารภาพพจน์ประเภทอุปมา สัทพจน์ อติพจน์ และอุปลักษณ์ เป็นโวหารภาพพจน์ที่พบบ่อยในงานวรรณกรรมเช่นกัน โดยอุปมาคือโวหารภาพพจน์ที่พบมากที่สุด รวมถึง Sudarat Panklat (2020) ที่กล่าวไว้ว่า ภาพพจน์ที่นำมาใช้ในนวนิยายแปลจีนประกอบด้วย อุปมา สัญลักษณ์ อติพจน์ คำถามเชิงวาทศิลป์ และการเลียนเสียงธรรมชาติ นอกจากนี้ จากแนวคิดเรื่องการแบ่งชนิดของภาพพจน์ที่พบบ่อยทั้งหมด 14 ชนิดของ Duangjai Thaiaboon (2011) พบว่าภาพพจน์ที่ปรากฏในนวนิยายจีนเรื่อง “กุหลาบแดงกับกุหลาบขาว” มีมากถึง 7 ชนิด ได้แก่ อุปมา (Simile) อุปลักษณ์ (Metaphor) อติพจน์ (Hyperbole) ปฏิภาวะ (Oxymoron) สัทพจน์ (Onomatopoeia) ปฏิปุจฉา (Rhetorical-question) และอุทาหรณ์ (Analogy)

ทั้งนี้ การใช้ภาพพจน์ในการนำเสนอเนื้อเรื่องอย่างสร้างสรรค์และมีศิลปะชั้นเชิง นอกจากจะช่วยสร้างคุณค่าด้านวรรณศิลป์ให้กับงานเขียนหรืองานประพันธ์วรรณกรรมแล้วยังช่วยให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการเกิดภาพในใจ เกิดสุนทรียะทางอารมณ์เกิดความประทับใจ และเกิดความรู้สึกร่วมไปกับเรื่องที่อ่านตลอดทั้งเรื่องอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ Soontaree Dountipya (2015, p. 77) ที่กล่าวไว้ว่า ความงดงามทางวรรณศิลป์

มีส่วนสำคัญที่จะช่วยให้งานประพันธ์มีคุณค่า มีภาษาที่สละสลวย มีความไพเราะ สามารถสร้างความประทับใจให้กับผู้อ่านได้ และคำกล่าวของ Chanit Wongsuwan (2022, p. 194) ที่กล่าวไว้ว่า การใช้ภาพพจน์ในการนำเสนอเนื้อเรื่องจะช่วยให้ผู้อ่านได้รับอารมณ์ในการอ่านอย่างหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นความรู้สึก อารมณ์ การเข้าใจเนื้อหาอย่างลึกซึ้ง ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน สนุกสนาน ไม่น่าเบื่อ มีการสัมผัสทางอารมณ์ที่ครบรส สามารถติดตามได้ตลอดทั้งเรื่องโดยไม่รู้สึกเบื่อหน่าย

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาการใช้ภาพพจน์ในนวนิยายจีนเรื่อง “กุหลาบแดงกับกุหลาบขาว” ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับประเด็นที่น่าสนใจและควรค่าแก่การศึกษาในครั้งถัดไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

(1) ภาพพจน์ที่ปรากฏในนวนิยายจีนเรื่อง “กุหลาบแดงกับกุหลาบขาว” แสดงให้เห็นคุณค่าทางด้านการเลือกใช้ภาษาในการนำเสนอเนื้อเรื่องของผลงานวรรณกรรม ผู้อ่านหรือผู้ที่สนใจสามารถนำความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาพพจน์ไปประยุกต์ใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานของตนเองได้

(2) สามารถนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับการใช้ภาษาในวรรณกรรมจีน เพื่อเพิ่มทักษะความรู้ด้านการใช้ภาษาจีนให้กับผู้เรียนและผู้ที่เกี่ยวข้อง

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งถัดไป

ศึกษาวิเคราะห์การใช้คำในนวนิยายจีนเรื่อง “กุหลาบแดงกับกุหลาบขาว” เนื่องจากนวนิยายจีนเรื่องนี้มีการเลือกใช้กลวิธีการใช้คำหรือการเลือกสรรคำในการนำเสนอเนื้อเรื่องที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องรูปศัพท์ เสียง และความหมาย ล้วนแต่มีความพิถีพิถันในการนำมาใช้ ทำให้ภาษาที่ใช้ในการนำเสนอเนื้อเรื่องมีสละสลวย ไพเราะสละสลวย และสามารถถ่ายทอดความรู้สึก อารมณ์ ไปยังผู้อ่านได้เป็นอย่างดี ซึ่งการใช้คำถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่ทำให้ผลงานวรรณกรรมมีคุณค่าทางวรรณศิลป์ที่สูงขึ้น ดังนั้น การศึกษาวิเคราะห์การใช้คำในนวนิยายจีนเรื่อง “กุหลาบแดงกับกุหลาบขาว” จึงเป็นอีกหนึ่งประเด็นที่น่าสนใจ เพราะนอกจากจะทำให้ทราบถึงกลวิธีการใช้คำหรือ

ชนิดของคำที่นำมาใช้ในการประพันธ์นวนิยายแล้ว ผลการศึกษานี้ยังสามารถนำไปเป็นแนวทางในการถ่ายทอดเรื่องราวผ่านการสร้างสรรค์ให้มีคุณภาพ รวมถึงนำไปประยุกต์ใช้ในงานวิชาการด้านภาษาจีน และการจัดการเรียนการสอนเรื่องการใช้คำในภาษาจีนได้

References

- Alisa Kiatpracha. (2017). *A comparative study on the use of simile between Chinese and Thai among secondary school students: A case study of Chinese language program students of Nakprasith School* [Master of Arts Thesis]. Huachiew Chalermprakiet University. [In Thai]
- Chanit Wongsuwan. (2022). The figures of Speech in Khun Chang Khun Phan (Wat Koh edition). *Wiwitwannasan*, 6 (2), 179–196. [In Thai]
- Chen Wangdao. (1997). *Rhetoric introduction*. Shanghai: Shanghai Education Publishing House. [In Chinese]
- Dictionary Editing Office, Institute of Linguistics, Chinese Academy of Social Sciences. (2014). *A dictionary of current Chinese* (489th ed.). Beijing: The Commercial Press. [In Chinese]
- Duangjai Thiaiboon. (2011). *Thai Writing Skills*. Bangkok: Chulalongkorn University press. [In Thai]
- Korakoch Anchaleenukull. (2007). Playing with languages: The use of metaphor in Sophak Suwan’s novels. *SUDDHIPARITAD*, 21 (65), 87–111. [In Thai]
- Luo Xiaosuo. (2007). *Modern Rhetoric*. Yunnan: Yunnan people’s Publishing House. [In Chinese]
- Nipa Kupongsak et al.. (2011). *Thai Usage* (6th ed.). Pathum Thani: Bangkok University. [In Thai]
- Praphasri Sihaampai. (1988). *Creative writing*. Bangkok: Odeonstore. [In Thai]
- Preeyakorn Boontham. (2023). The popularity of Thai readers about Chinese–Thai Translation novels. *Journal of the Greater Mekhong Subregion Research and Development*. 2 (3), 17–25. [In Thai]

- Royal Institute. (2013). *Dictionary of the Royal Institute B.E.2554* (2nd ed.). Bangkok: Royal Institute. [In Thai]
- Rungbhassorn Satthathanabhat. (2020). Figure of Speech: The Language Usage in Poetry Writings by The King Rama III. *Kasalongkham Research Journal*, 14 (1), 47–56. [In Thai]
- Rungbhassorn Satthathanabhat & Pratuang Dinnaratra. (2014). Figures of Speech of Prose Literary Works in the Reign of King Rama III. *Journal of Humanities and Social Sciences Mahasarakham University*, 33 (6), 78–85. [In Thai]
- Soontaree Dountipya. (2015). An Analysis of Literary Language in Thai Country Songs Of Nhoo Meter. *The Golden Teak : Humanity and Social Science Journal*, 21 (2), 67–81. [In Thai]
- Sudarat Panklat. (2020). *Language Usage Strategies in The Chinese Translated novel "Si Mei Ren"* [Bachelor of Arts thesis]. Silpakorn University. [In Thai]
- Takeng Pantakengamorn. (1985). Chinese Stories: Development, Role and Influence in Thailand. *Journal of Nakhon Si Thammarat Rajabhat University*, 9 (3), 21–69. [In Thai]
- Tang Yue. (1923). *Figures of Speech*. Beijing: The Commercial Press. [In Chinese]
- Unchana Piladee et al.. (2019). The figures of speech in "Inao" literature by the royal script, King Rama II. *PANYA*, 26 (1), 14–27. [In Thai]
- Wang Jihong & Chen Ming. (2001). *Practical Modern Chinese Dictionary*. Shanghai : Shanghai Far East Publishers. [In Chinese]
- Wang Xijie. (2004). *Chinese Rhetoric*. Beijing: The Commercial Press. [In Chinese]
- Wimonrat Wasinnitiwong. (2017). A State of Study on Modern and Contemporary Chinese Literature in Thailand. *Journal of the Faculty of Arts, Silpakorn University*, 39 (1), 41–63. [In Thai]
- Zhang Ailing. (2019). *Red Rose and White Rose*. Beijing: Beijing October Arts & Literature Publishing House. [In Chinese]

Zhang Gong. (1963). *Modern Chinese Rhetoric*. Tianjin: Tianjin people's Publishing House. [In Chinese]